

MÉREGTELENÍTŐ

2018.01.szám

KEDVES OLVASÓ!

Ugye, nem is hinnéd, hogy pár órával éjfél előtt, 2017. utolsó óráiban, miközben jó kívánságokat küldözgetek szét a nagyvilágban, Rád is gondolok, és Neked is írok.

De már nem a mögöttünk lévőkre, hanem az előttünk álló időre tekintek. Próbálom megfogalmazni, milyen érzések töltenek el a még függöny takarta jövő évre tekintve.

Felelősnek érzem magam, mert gyakran megszólítottalak, és nem tudom, épülésedre szolgáltak-e a soraim. Pedig nem lesz kisebb feladat a jövő sem, mint amin túljutottunk.

Év elején mindenki megfogadja, hogy változtat az életén. Talán megtehetjük, hogy mi is, Te meg én, elhatározzuk magunkat egy ilyen jobbításra. Hogy nem takarjuk le a valóságot, bármi jöjjön, de rendületlenül hiszünk a jobbítás lehetőségében. És minden erőnkkel megteesszük, ami tőlünk telik, hogy békésebb, szebb legyen ez a világ.

Fogjuk meg Annak kezét, aki Ura az Időnek, a Történelemnek. Bízunk Rá magunkat és Világunkat! Higgyünk rendületlenül az Ő jóságában! Így már jó lesz, indulhatunk. Rajta hát! (a Szerkesztők)

A. Túri Zsuzsa: Hív az út

**Hív az út, a százkarú,
És hívnak a hegyek,
Messzi, fénylő városok,
De többé nem megyek.**

**Várhat rám a zöld mező,
Az áradó patak,
Virágzó, szép almafák,
Ezüst színű tavak,**

**Hívhat még, mint hajdanán,
Az arany sivatag,
Végtelen, kék óceán,
Mesék, varázsszavak.**

**És hívhat az éjszaka,
A tücskök éneke,
Lekacsintó csillagok,
Halk éjjeli zene,**

**Mert sejtem a titkokat,
Hogy merre fúj a szél,
Álmodó fák sóhaját,
S amit a Hold mesél.**

**Hívhat bárki bárhová,
már túl sokat tudok,
Lámpás-szívemre csukok
Ma minden ablakot.**

**Pálnak fordulása
Fél tél elmúlása
Piroska napján a fagy
Negyven napig el nem hagy.
Ha fénylik a Vince,
Megtelik a pince.
A ködös január
Nedves tavasszal jár.
(népköltés)**

KARÁCSONYRÓL – KARÁCSONY UTÁN

Hallgattam a karácsonyi prédikációkat. Néztam a gyülekezetet – sok-sok ismeretlen arc, olykor tétova viselkedés. Igen, ilyenkor azok is eljönnek, akik rendszeresen nem járnak misére. A Karácsony mégis más!...

Vajon mit jelent számukra ez az Ünnepe? Mennyire érinti meg a szívüket?

A homília nem kelti fel a figyelmüket, azt látom (őszintén szólva sokszor az enyémet sem...). Hazafelé jövet ezen gondolkodtam.

Mit mondanék én a karácsonyi eseményről? Ez azért is aktuális kérdés volt, mert következő nap én mentem az Otthonba, s akiket nem tudtunk levinni a misére, azokat a szobájukban kerestem fel, hogy megáldoztassam.

Nos, hát tovább gondolkodtam, hogy mennyire nagy, mennyire nem szokványos ez a nap, amit alig 1700 esztendeje ünnepelek meg! Maga a 2017-es évszám is megállásra készített. Pedig ez „csak” a Jézus óta számolt idő. De a Mindenség története? S akkor rá kell döbenni, hogy annak bizony nincs is kezdete. Hisz csak az Időnek van, de Isten léte Öröktől fogva van, vagyis nincs mérhető ideje!

És ezen elgondolkodva képzeletben már kint is voltam a Világűrben, az élettelen csillagok világában, a sötét, épp csak derengő homályban. Száguldottam, csodálatos és félelmetes is volt. Aztán feltűnt a „Kék bolygó” – óh, boldog Otthonom! Milyen csodálatos a léte, a légköre, a forgása és keringése, a pontosan meghatározott sebessége, a Hold, a Nap, amiktől az Élete függ.

No, végre belül vagyok! Jó itthon, innen áldani a Mindenek Urát, hogy ilyent kigondolt! Hogy embert, egy magához hasonlatos lényt alkotott ezen a bolygón, hogy megoszthassa Szeretetét a teremtményével!

S még ez sem minden! Mert amikor érkezett az Idők teljessége, világra született az Isten Fia - egy asszonytól!!! Drága kicsi zsidó fiúcska, kiszolgáltatta a Létezés veszélyeinek.

Mindez miért, én Istenem? Hogy Magad is megtapasztald, amit az ember ismer és megél?! És hogy átélhesd a Halál félelmetességét és könyörtelenségét?! És legyőzd azt Mindörökre?!

Legyőzted és Feltámadásod által megújítottad az emberi fajt! Ezért már nem kell többé a Halál uralkodását elviselnie, hanem várja az Öröklét - Te magad hívod Uram az embert a Te Országodba! És ez nem mese, nem kitaláció! Hisz az Univerzumból, annak törvényeiből mennyi minden ismerős már a tudomány számára is. És ennyi csoda nem lehet VÉLETLEN műve, ezek mögött Jóságos Teremtő Szellem kell, hogy legyen!

Aztán a Történelem tanúságai Jézusról, az evangéliumok tanúsága a feltámadásáról! És a lelkünkbe írt vágy és Hit!!! Hisz várjuk a Nagy Találkozást Vele, s azokkal, akiket a halál elszakított mellőlünk!

És most kicsi jászolban jelképesen ott fekszik a kisdéd, mutatva, hogy velünk az Isten!!! Mit számít akkor a karácsonyfa, meg a díszei? Óh, ember, azt ünnepeled, amit magad alkottál, lényegtelen eszközeit az EGY IGAZ ISTENI LÉT MEGÜNNEPLÉSÉNEK!!!

Hát ezeket mondtam el másnap! (P.M.)

ÖNKIÜRESÍTÉS (Kenosis). Részlet Richard Rohr elmékedéséből

...Korábban már megnéztük a harmóniát, amely megtalálható az egész világ különféle vallásainak a mélyén. Bár mindannyian más utakon járunk, a célállomás ugyanaz: egyesülés a Szeretettel. Amikor a keresztények visszatérnek az alapokhoz és Ahhoz, akit követünk, Jézus Krisztushoz, azt látjuk, hogy az önküresítés és megtestesülés egyaránt kulcsa ennek az útnak. És mindkettő különösen fontos és hasznos ebben a kritikus pillanatban, amikor a bolygónk egészsége és életformái komoly kockázatnak vannak kitéve.

A *kenosis*, vagy önküresítés kinyilvánul a Szentháromságban. A Kappadókiai Atyák a negyedik századból azt látták, hogy Isten, az Atya, aki Szeretetet, teljesen kiüríti Isten-énjét a Fiúba; a Fiú kiüríti a Lélekbe, és a Lélek kiüríti az Atyába. A megtestesülés ebből a kenosisból áramlik, amely hozzátartozik az Isten természetéhez.

Az első inkarnáció a Nagy Bummal történt 13,8 milliárd évvel ezelőtt. *Minden teremtett dolog Isten önküresítése számtalan fizikai és látható formában.* Kétezer évvel ezelőtt Isten kinyilvánította (kinyilatkoztatta) a szeretet emberi arcát Jézus megtestesülésével. Jézus arra tanított minket, hogy kövessük őt végig az alázat, szolgálat és önátadás útja mentén. Ahogy Pál írja „Bár isteni formában volt, nem ragaszkodott Istennel való egyenlőségéhez, hanem kiüresítette önmagát és emberi alakban született meg (Fil 2, 6). Ez az, amiről Cynthia Bourgeault így ír:

Ami ezt a módozatot olyan érdekessé teszi, az az, hogy spirituálisan szinte teljesen ösztönellenes. A világ spirituális keresőinek túlnyomó része számára az Istenhez vezető út „fel” van. Mélyen beágyazva a vallásos és spirituális hagyományainkba - és még inkább magába az emberi kollektív tudattalanba - van egy bizonyos fajta iránytű, amely azt mondja nekünk, hogy a spirituális út egy felemelkedés, nem egy leszállás (leereszkedés).

Jézusnak csak egyetlen egy „működési (cselekvési) módja” volt... Bármilyen életkörülményben Jézus mindig ugyanazzal az önküresítési mozdulattal válaszolt - vagy másként mondva - a *leszállásnak* ugyanazzal a mozdulattal: lejjebb menve, elfoglalva az alacsonyabban lévő helyet, és nem a magasabbat.

Nem szerethetjük Istent anélkül, hogy szeretnénk Isten világát. A keresztényeknek mindig tudniuk kell(ene) ezt, mert Ő egy megtestesült Isten egy világ-szerető Isten; de most új jelentést és mélységet kap, amint felismerjük minden életforma radikális kölcsönhatását és kölcsönös egymástól való függését. ... Összegezve, nem arra vagyunk hívva, hogy szeressük Istent vagy a világot. Inkább arra vagyunk hívva, hogy szeressük Istent a világban. Azáltal szeretjük Istent, hogy szeretjük a világot. Istent a világon keresztül és a világgal szeretjük. De erről kiderül, hogy ez egy kenotikus, egy áldozati (önfeláldozó) szeretet. (Sallie McFague)

A kenosis kulcsa az, hogy tudod, hogy az életed nem rólad szól. Minden – minden egyes lélegzetvétel, szívdobbanás, étel-morzsa, látszólagos siker – ajándék. Teljesen Istentől függünk, aki létbe szeret minket, létben tart minket, kölcsönös függésben minden más létezővel...

Ahogy a Szentháromság felfedte, az élet és szeretet belénk van árasztva, hogy tovább áraszuk másokba. „Az adatik tovább, amit kapunk.” Ez pontosan az, amit Jézus modellezett számunkra az élete, halála és feltámadása által.

Cynthia Bourgeault úgy fejezi ki a *kenosis*-t, vagy elengedést, mint „a Jézus pályaívet”: „Ne gyűjtsetek kincseket a földön” tanítja Jézus, ne küzdjeteK vagy féljeteK – „mivel Atyátoknak úgy tetszett, hogy nekteK adja az országot” (Lk 12, 32). *Minden saját magától, a megfelelő időben és túlaradó teljességben érkezik, mindaddig, amíg nem kíséreljük meg felhalmozni vagy ragaszkodni hozzá.*

Ez az az út, amelyen Jézus járt mindvégig. A Getszemáni kertben, míg az árulói és vádlói gyülekeztek a kapuknál, küzdött és gyötrődött, de hű maradt a saját irányához: Ne gyűjtsetek, ne ragaszkodjatok – még magához az élethez sem. Engedd el, hadd legyen – „Ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen meg, (Atyám). A te kezébe ajánlom lelkemet” (Lk 22, 42; 23,46).

Így jött és így ment, beleadva magát teljesen az életbe és a halálba, elveszítve önmagát, elpazarolva önmagát. ... Nem felhalmozott szeretet volt ez, hanem végletekig kiárasztott szeretet, amely megnyitotta a kapukat a Mennyek Országához.

Jézus újra és újra ezt az utat fekteti le előttünk. Nincs semmi, amiről le kellene mondani, vagy aminek ellen kellene állni. Minden átölelhető, de a csel az, hogy ne kapaszkodjunk semmibe. Engedd el. Menj át az életen, mint a kés a kész tortán, semmit sem felvéve, semmibe sem kapaszkodva, semmihez sem ragaszkodva.

És ... aztán te tudod majd önmagadat kidobni, kiárasztani, képes leszel mindent visszaadni, még magát az életet is.

Ez a kenotikus út dióhéjban. Nagyon, nagyon egyszerű.

Csak épp a Minden az ára.

Lászlóffy Aladár: A lezuhant fa érintése

Hevert az utcán, félig a hóban -
s én aki madár sose voltam
s koronáját csak bámultam egyre,
most felérhettem az ághegyekre.

Ujjhegyem tétova áhítattal,
mint akit az már nem vigasztal,
hogy így isten-hajába mártok -
megsimogatta a magasságot.

Juhász Gyula: Áldás a fenyőkre

**Mikor tavasszal ibolyák fakadtak,
Ti maradtatok csak búsnak, hallgatagnak,
Madár szólt, virág nyílt mindenféle ágon,
Ti állottatok csak árván a világon.**

**De lám, itt a tél is! Madár, virág hol van?
Ti maradtatok csak örök virulóan.
Áldjon meg az Isten, ti jó fák, hű lelkek,
Néma hírdetői örök szerelemnek.**

Áprily Lajos: Biztatás fiatal fenyőknek

**Szemközt a bokros oldalon
hetekig szólt a hangos ének:
falusi leányok és legények
dalolva ástak gödröket
sokezer fenyő-csemetének.**

**Járok a zöld foltok között
s szólok: "Sietve nőjeteek föl,
tövetekre záporokat
kérek a sűrű fellegektől.
Ó, adjatok káprázatot
rege-termő rengetegekről!**

**Mert nem gyönyörködik szemem
tibennetek nagykorotokban,
ha fürge cinkeraj kutat
magrejtő, barna tobozokban
s növekvő tű-avaron
szaladó szarvas lába dobban.**

**Szelektől is edződjetek
hóviharok szilaj csatáin.
Fenyvessé sűrűsödjetek,
jövő-rügyes, kicsike fáim.
S ontsatok gyantás jó szagot,
ha ott járnak közöttetek
emberré érett unokáim."**

Tamkó Sirató Károly: A nagy természet

**De szép is a nagy természet,
hol haldoklik, hol meg éled!
Hóból víz lesz, vízből hó lesz...**

**Más szavunk sem lehet erre:
Így is jó lesz, úgy is jó lesz!**

Miért kívánunk éppen „boldog” újévet?

Mert ezt szeretnénk. De mitől lesz valaki boldog? Mi a legfontosabb kellék a boldogsághoz? Abban biztos vagyok, hogy a lelki béke elengedhetetlen. A nyugalom, a türelem is nagyon fontos hozzávalók.

Biztos idén is sokan tettek fogadalmakat szilveszterkor. pl. hogy leadok pár kilót, kevesebb folyadékot iszom. Keresek egy állást, fizetésemelést kérek... Idén rendbe teszem a lakásomat, lecserélem az autótat...

Természetesen ezek a dolgok emelhetik komfortérzésünket, kényelmünket, biztonságot adhatnak, melyeknek nyilvánvalóan van közük a lelki békéhez, de csak nagyon kicsi mértékben. A stressz, a feszültség, az aggodás nem fog ez által jelentős mértékben csökkenni. Lehet, hogy egyáltalán nem.

Ne feledkezzünk meg ezért a lelki fogadalmakról sem! Magunkra is fordítsunk időt. A fizikai, az anyagi célok ne szorítsák ki a saját magunkkal töltött időt. Legyen lehetőség naponta legalább fél óra csendre, nyugalomra, hogy átnézzük a napunkat, hogy lecsengjenek bennünk a történések. Legyen időnk egy jó könyv elolvasására, egy jó sétára, relaxációra. Menjünk el egy nyugtató masszázusra, vagy egy fürdőbe!

Aztán ott van a sok ember körülöttünk. A szűk család, távolabbi rokonok, barátok ismerősök. Lehet, hogy elhanyagoltuk őket? Töltsünk velük elég időt! Menjünk el moziba, vagy egy pohár bor mellett beszélgessünk órákat, menjünk el együtt kirándulni! Vigyük el a gyermekeket, unokákat a vidámparkba, az állatkertbe, vagy cirkuszba. Az idős szülőket is elvihetnénk egy kényeztető hétvégére. Lényeg, hogy töltsünk velük időt!

Keressük meg régi ismerőseinket, akiket már talán kezdtünk elfelejteni. Legyünk kedvesek azokkal is, akikkel eddig soha nem voltunk. Hivatalos ügyintézőkkel, telefonközpontosokkal. Sokkal jobb kedvük lesz tőle...

Egy kimutatás szerint hozzávetőleg háromszor annyi izom szükségeltetik ahhoz, hogy szigorú arcot vágjunk, mint hogy mosolyogjunk. Hát mosolyogjunk sokat! Legyen 2018 az eddigi legderűsebb évünk!

Áldjon meg minket az Úr, és
adjon nekünk SZELÍDSÉGET,
válaszul a világot elborító erőszakra;
adjon nekünk GYENGÉDSÉGET,
válaszul a jóság és jóindulat hiányára;
adjon nekünk VILÁGOSSÁGOT,
válaszul az egyre növekvő sötétségre;
erősítse bennünk a REMÉNYT,
válaszul azoknak, akik szenvednek a magánytól,
vagy nem találják életük értelmét.

Fekete István: Szilveszter éjjel

Éjfél van a havas utak s az örök idők országútján. Az ó-esztendő utolsó éjfele. Tomboló szél nyargal az éjszakában. Nincs, ami útjában álljon, s a dermedt jegenyék suhogva hajolnak délnek, sziszegve panaszkodnak, és gyökereikkel riadtan kapaszkodnak a fagyos földre.

Éjfél van: a szellemek órája, amikor láthatatlan szánok csilingelnek ismeretlen utakon, s az Úr felhőn túli pitvarában két vándor áll a csillagok ragyogó trónusa előtt. Az egyik tépett, havas szakállú agg, a másik ifjú ember.

- Elvégeztem, Uram – szól az agg -, bocsásd el szolgálodat! – és leteszi a tarisznyáját és a botot. - Januártól decemberig jártam a földi utakat, és arcod bélyegét mindenre ráütöttem. Mozgattam az órákat és napokat. Csírákat szöktettem életbe, és érett magokat arattam, a rügyeket virágba borítottam, és gyümölcsüket is leszedtem.

Öreg sírok hátát behorpasztottam, régi fejfákat eldöntöttem, temetőket gyarapítottam.

De ott voltam, Uram, a nászágyon is, és egyformán mértem a szerelem bódulatát és a vajúdás gyötrelmeit.

A folyók új szigeteket raktak, régieket hordtak el, a hegyek hátán megnőtt a hó, de el is múltott, a völgyek torkában új források fakadtak, s a régiekre köveket raktam rendelésed szerint.

Öledbe hullott, Uram, minden. A növekedés, az épülés is, meg a romlás is, csak Te maradtál, Uram, változatlan és örök, elejétől fogva.

Az ifjú felveszi a botot, meg a tarisznyát. Az elnyűtt husáng acélos, görcsös bottá erősödik abban a pillanatban, s a foszlott tarisznya újjá, kövérré dagad a láthatatlan útravalótól.

- Elmegyek, Uram, - szól – akaratod szerint. Útravalómat elszórom majd a földi világban. Elolvasztom a jeget, virágba borítom a fákat, dús kalászokat érlelek, és megrázom a lombhullató fákat az őszi határban, aztán meg telet borítok az álmodó ugarra.

Csak egyet kérek, Uram, ha megengeded. Add, hogy hosszú legyen a virágos tavasz, bőkezű a búzaérlelő nyár, vidám a szüretes ősz és nyugodt, tele kamrás a tél, amiket, ím, tarisznyámba adtál.

Én leszek az idő egy évig, Uram, a Te egyik világodban, engedd meg nekem, hogy lassú legyek, ha öröme válnak a percek, és gyorsan múló, amikor a bánatot mérem, a könnyet s a hűvös enyészetet takarom a Te teremtményeidre.

Az Úr int: felragyog a felhőn túli világ. A vándor elindul a csillagerdők úttalan útjain a Földre.

(1935)

Fekete István: Ünnepek után

Elmúlt az ünnep, fáradt a város,
Sötét szobákban kopott fenyők,
Bús gyertyacsonkok és álmos mackók,
Bádog vasutak és törött hajók.
Künn hull a hó az ablak előtt.

Künn hull a hó. A nagy erdők alatt
Mint néma árny, oson a róka.
Surran a patak mohos híd alatt,
Sziszegő szél seperi a partokat,
S dúdol magának tegnap óta.

Régi a dal és régi az ünnep.
A tél havas csókja most meleg,
És tiszta, mint a szálló, szúzi hó,
Mint az imádság, a legutolsó...
Itt – nem múltak el az ünnepek.

Halmai Tamás: Gótika

És az emberek arra, amiről
semmit sem tudtak, csak
annyit, hogy jó, azt mondták:
Isten; s azon túl folyvást
Istenre gondoltak, mert
bármilyen másra gondolniok
elviselhetetlen lett volna.

Milyen nagy különbség van aközött, ha azt mondom, ma is egyedül voltam,
vagy azt, hogy a mai délutánt magammal töltöttem. (Pál Feri atya)

Gyökössy Endre: Elkésett B.Ú.É.K.

Csöngettek. Riadtan néztem félig megírt ige hirdetésemre, megválaszolatlan leveleimre, aztán átleselkedtem a függönyön. Törékeny, görnyedt női alak állt a kertajtó előtt. Feketében.

Szörme kalapocskája alól kifehérlő haja árulkodott a koráról. Temetés lesz, gondoltam, és megnyomtam a kapunyitó zár gombját.

Az előszobában elébe mentem. Amikor rám nézett, ismerősnek tűnt. Hol láttam? A templomban? A városban? Csak meg ne kérdezze: Ugye, tudja, ki vagyok? Ilyenkor mindig zavartan keresgélem a szavakat, mert tudnom kellene valamit, amit nem tudok.

Bemutatkozom, hátha megmondja ő is a nevét, de csak bólintott. Lesegítettem a kabátját és bevezettem a dolgozószobámba. Olyan súlytalanul ereszkedett le az egyik karosszékbe, mintha ő maradt volna kint s kabátja jött volna be. És hirtelen kicsi lett. Pedig elég magasnak látszott az előbb. Leültem én is, vele szemben - és vártam. Hátha mégsem temetés?

Valóban nem az volt.

- Itt jártam az SZTK-ban, gondoltam benézek egy pillanatra, talán itthon találok.

Szeretem ezt az utcasarkon terpeszkedő, behemót épületet, mert lehet rá hivatkozni. Ismerős, beszédnyitó mondat volt az. Én is a szokásos kérdéssel válaszoltam:

- Csak nem beteg?

Mint akinek nehezebb esik a szó, most emelte fel először a fejét és nézett rám, s akkor megláttam a szemében a homályt. Mindenki szemében ott felhősödik, akinek lelki kín bujkál a betegsége mögött. Olyan, amire nincs felírható gyógyszer, ezért a megnevezhető betegségekre kér valamit.

- Tulajdonképpen csak gyógyszereket írtam fel. - Halkan, el-eltűnődve ejtette a szavakat – ismeri, hogy van ez... Az én koromban már tudja az ember, mire van szüksége. Az orvosom is tudja, ha meglát, már írja is... Amíg a férjem élt, mindennap kijárt hozzá vénás injekciót adni... Akkor engem is ellátott gyógyszerekkel...

Már derengett valami. Ült már így egyszer velem szemben, ebben a karosszékben. Akkor valóban temetést jött jelenteni, a férje temetését megbeszélni.

Hallgattunk mind a ketten. Ő szólalt meg ismét.

- Bár nem tudom, minek a gyógyszer, amikor meghaltam.

Olyan szenvtelenül mondta ezt, hogy előbb ettől rezzentem meg, csak azután fogtam fel, mit is mondott. Betegebb, mint gondoltam. Mintha kitalálta volna:

- Nem zavarodtam meg - nézett rám a homály mögöl - , csak meghaltam.

- ?

- Talán emlékszik, a férjem főosztályvezető volt. Sok ismerősünknek, jó barátunknak írtunk karácsonyi, újévi üdvözlőt. Ő már december közepén elkezdte írni a lapokat, és január közepén fejeztük be a köszönő kártyákkal. Tudja, a nem hivatalosakat én is aláírtam. A keresztnévemmel. Így kérte.

Amikor minddel kész volt, egy részét kiválogatta, és elém tette: Ezeket te is ird alá. A keresztnevedet. Így kedvesebb. Ezt minden évben hozzátette: így kedvesebb...

Ugye, emlékszik milyen sokan voltak a temetésén? Akkor nem is láttam, csak a fényképeken.

Később... A múlt évben még kaptam tizenöt-húsz üdvözlő lapot.

Most én is írtam. Volt beosztottjainak, munkatársainak, vagy tíznek, akinek tudtam a címét, vagy a hivatalba. Ő csak barátainak nevezte őket... Mit gondol, hány választ kaptam, jókívánságot a jókívánságra?

- ?

- Egyet sem. Tudja mit jelent ez?

- ?

- Hogy meghaltam. Én is.

- Nem értékeli túl a figyelmetlenségüket? - kísérleteztem a szavakkal.

Szemében a homály még homályosabb lett. Vontatottan válaszolt:

- Gondolja el, maga integet valakinek, akit kikísér a vonathoz, integet, és az magára néz úgy, mintha nem is látná, és nem is int vissza. Mit érezne? Ne, ne válaszoljon. Azt érezné, hogy nincs. Aki pedig volt és nincs, az meghalt.

Valóban nem válaszoltam. Mit is mondhattam volna, csak közhelyeket.

Mikor felnéztem, már állt. Nyújtotta kezét.

- Tulajdonképpen csak ezt akartam elmondani.

A házajtóig kísértem. Nem engedte, hogy a kertajtóig kimenjek:

- Megfázik, maradjon.

S akkor gyerekesen, sután, dadogva, köszönés helyett kicsúszott a számon:

- Boldog újévet kívánok...

- Én is magának. - és elment.

Szobám ablakához léptem. Akkor csukta be a kertkaput. Felnézett. Tétován felintett kezével. Fehér ujjai pillanatig ott rebegtek a vasrácsok felett. Visszaintettem. Azt hiszem, már az SZTK-nál járhatott, még mindig integettem.

Talán most is.

Azoknak, akiknek nem integettem vissza.

Az életünkben egy ideig (...) azt gondoljuk, hogy a problémáinkra megoldást kellene találnunk. A spiritualitás növekedésével fölfedezzük, hogy a probléma a megoldás része.

A veszteség a növekedés része. Az ellentétek az egység részei. A tökéletlenségeink a tökéletes felé irányítanak. A sebeink mások gyógyításának, gyógyulásának eszközévé válnak. (Pál Feri atya)

Helyesbítés! Olvasóink elnézését kérjük. Decemberi számunkban tévedésből Berényi Mihály neve alatt jelent meg Sasváry Erzsébet: „Ének a betlehemi csillagról” c. vers.

Alább **Berényi Mihály** verseit közöljük.

A sikárosi fenyők

Sikároson, a nagy réten
nézelődött Isten Fia.
Mi dolga volt arrafelé?
Fát kellett választania.

Miféle fát? Tüzelőnek?
Hisz a tavasz nem volt messze.
Vagy éppen azért jött, hogy az
alvó fákat felébressze?

A fenyőfák nem aludtak,
köszöntötték a vendéget.
„Üdvözlünk, Jézus Krisztus!
Miért kell a fa? Mi végett?”

*Tudom, mért küldött az Atya:
keresztre fognak feszíteni,
hogy megváltsam a világot,
minden embert. De nem itt, ni.*

*Távol innen, a Golgotán
megaláznak, összevernek.
Nos, ki jönne közületek
velem halni, szent keresztnek?*

„Ha te hívsz, mi készek vagyunk
mindannyian. Válassz egyet!
Boldogság lesz érted halni.
Vágasd hát ki a legszebbet!”

Ekkor a legvénebb fenyő
felkiáltott: Várjatok csak!
Ezzel kinek segítetek?
Hóhéroknek, gyilkosoknak!

S nem volt önként jelentkező.
Tudja, aki keresztet lát!
Jézus Krisztus Izraelben
nem fenyőn lelte halálát.

Karácsonyi rideg mondatok

Öreg csöves. Szentestét vár.
Ilyet még nem láttam.
De most itt ül. Hát van?

Parkban. Ezüstoffenyő mellett.
Összefirkált rossz pad.
Azon ül. Borozgat.

Szakálla ősz. Ápolatlan.
Bevonta a pára. Rámereng a fára.
Ahogy kisgyermekkorában.

Gyertyákat lát rajta.
„Szép fa! Nemes fajta.”

Alatta a hintalova.
Csillagszóró serceg.
Suhannak a percek...

Hajnalodik. Deres a fa.
Meredten ül. Nézi.
Hideg van. Nem érzi.

Berényi Mihály: Válaszúton

A nihilbe vivő úton végtelenül nehéz járni.
Alighogy mindent elhagytál, elfog a vágy: Jönne bármi!
Ez a csönd, ez a sötétség szinte már kibírhatatlan!
Az a másik út hová visz? (Pattog a tűz, vár a katlan,
durva kezek megragadnak, minden bűnös zajong, jajgat,
„Uram, irgalmazz!” sirámok sorra hagyják el az ajkat.)

Ott se jó, de ez a semmi, ez a szenvedések csúcsa.
Helyette a pokol is jobb! Igen. Bármennyire furcsa.
Kiáltok, de senki nem hall. Ki az, aki erre vitet?
Megfordulok. Rossz ez az út. Uram, add vissza a hitet!
Valahol az országodban, távol innen, fenn a mennyben
másképp várnak, halk zene szól; sokkalta jobb ott benn lennem.

Nihil utca. Aki itt jár, kétségbe vonja még Őt is:
meghal és megy a semmibe, tagadja a Teremtőt is.
Pokol sztráda. Széles nagyon. Hatalmas tömeg jár rajta.
Hitetlen vagy hívő, mindegy. Lényeg az, hogy bűnös fajta.
Mennybe főút. Mostanában egyre csökken a forgalom.
Van matricám, rámegetek. Tovább nem is fontolgotam.

Nemes Nagy Ágnes: Istenről

Hiánybetegségeink legnagyobbika

Lásd be Uram, így nem lehet. Így nem lehet teremteni. Ilyen tojáshéj-Földet helyezni az űrbe, ilyen tojáshéjéletet a Földre, és abba – felfoghatatlan büntetésként – tudatot. Ez túl kevés, ez túl sok. Ez mértéktévesztés, Uram.

Mért kívánod, hogy két tenyérrel átfogható gyerekjáték-koponyánkba egy univerzumot gyömöszöljünk? Vagy úgy teszel velünk, mint a tölgy makkjával, amelybe egy teljes tölgyfát gyömöszöltél?

Nem bánnék soha úgy a kutyámmal, mint Te velem. Léted nem tudományos, hanem erkölcsi képtelenség. Ilyen világ teremtőjeként létedet feltételezni: blaszfémia.

Legalább ne tettel volna annyi csalogatót a csapdába. Ne csináltál volna felhőt, hálát, aranyfejet az őszi akácnak. Ne ismernénk a vékony, zöldes, édes-édes ízt: a létét. Irtózatos a Te édes lépvessződ, Uram!

Tudod te, milyen a vércukorszint süllyedése? Tudod te, milyen a leukoplákia halvány kicsi foltja növényben? Tudod te, milyen a félelem? A testi kín? A becstelenség? Tudod-e, hány wattos fényerővel tündöklük a gyilkos?

Úsztál folyóban? Ettél citromalmát? Fogtál-e körzöt, téglát, cédulát? Van körmöd? Élő fára vésni véle, krikosz-krakszokat hámló platánra, míg megy odafönt, megy-megy a délután? Van odaföntöd? Van neked fölötted?

Egy szót se szóltam.

Aranyosi Ervin: Önbecsülés

Vagy-e elég erős,
hogym szembenézz a nappal,
vagy-e elég bátor,
hogym szembenézz magaddal!
Van-e elég merszed,
megismerni végre,
fejed felemelni,
s felnézni az égre?

Van-e önbizalmaid
emelt fővel járni,
képes vagy mindig
magadért kiállni?
Hogym más megbecsüljön,
tisztelned kell magad!
Saját utad járni,
nem könnyű feladat.

Különleges lény vagy,
egyedi és csodás,
szebb létet teremthet
az ébren álmódás.
Hidd el, vágyaiddal
mindennap teremtesz,
Atyád a világban
hited szerint rendez.

Ha hiszel magadban,
ha hiszel a jóban,
akkor megláthatod
a jót a valódban.
Bármire képes vagy,
amit csak elképzelsz,
mit képes vagy látni,
azt valódban észlelsz.

Ne csak más szolgáld,
járd saját kedvedben,
csodás ez a világ,
élj hát jobban, szebben.
Mikor te változol,
változik világod,
csodássá alakul,
ha lelkedben úgy látod!

Tedd le terheidet,
engedd el a múltad,
azok leckék voltak,
s talán megtanultad.
És az eljövőtől
sohasem kell félni,
élvezd életedet,
kezdj el máttól élni!

Egy kedves pszichológus ismerősömtől őrzök egy fontos mondatot. Ha valaki már huszonötödször mondta el neki, hogym mennyire szerencsétlen, és mennyire beleragadt egy helyzetbe, amiből nem tud kikeveredni, akkor is végighallgatta, majd azt kérdezte tőle: "Mondd csak, és ez jó neked?" Ez egy nagyon egyszerű és fontos kérdés, mert általa ráláthatsz, hogym ezt a kört már tucatször lefutottad, ezért érdemes lenne valamit kezdeni magaddal - nem a másikkal, nem a világgal! -, különben egy életen át toporoghatsz egy helyben. (Pál Feri atya)

Mintha csak most történt volna...

1987-ben, bár már „túlkoros” voltam, részt vettem egy csoportos nyári egyhetes taizéi ifjúsági találkozón. Életem egyik meghatározó élménye lett ez a hét. A vasfüggöny által lezárt kicsi világomat határtalanra tágította az élmény. Számtalan nemzet fiataljai csaknem 3000-n voltunk együtt azon a nyár közepi héten. Semmitől, senkitől nem kellett félni. Mindenki barátságos és nyugodt volt. Mindenki mosolygott a másokra, ha verbálisan nem tudott kommunikálni. Természetes volt, hogy mindenkinek jutott feladat, amivel hozzá járult a közösség életéhez. Hallatlanul praktikus módon éltünk, ettünk, tanultunk, imádkoztunk. Az énekpróbák alatt beburkolt, elárasztott bennünket a testvérek által szerzett meditatív énekek dallamvilága.

A péntek esti „kereszt-hódolat” felejthetetlen élménnyé vált. A gyönyörű, bensőséges énekek megalapozták, kísérték az imádságot. A földre fektetett kereszt körül térdelve, érintve azt, sokan percekig ráborulva imádták Krisztust, hódoltak Neki. Gyönyörű volt!

Olyan jó lenne tudni, hol vannak most az akkori fiatalok, akik ebben részesültek? Leborulnak-e ma is Előtte? Ki mennyire felelős azért, ami a 30 év alatt Európával történt? Én mennyit tettem, és mennyit tehettem volna? Ezek a gondolatok keringenek bennem, míg olvasom az év végi 5 napos zárándoklat híreit Bazelben, melyen fiatalok ezrei voltak jelen.

Mert Roger testvér 1940-ben történt megtelepedése óta Taizé jelképe lett az ökumenének, a kiengesztelődésnek, a bensőséges közös imádságnak. A közösség ma mintegy száz testvért számlál, katolikust és különböző protestáns felekezeti tagokat egyaránt, akik kb. 30 különböző országból származnak. Kizárólag saját munkájukból élnek. Nem fogadnak el adományt. Szervezésükben egész nyáron Taizében, de az év végén váltakozva a világ különböző nagyvárosaiban rendeznek találkozót a világ fiataljainak.

Idén negyvenedik alkalommal tartották meg az immár hagyománnyá vált „Bizalom zárándoklata az év utolsó napjaiban” találkozót. Húszezer fiatal érkezett a svájci városba, akiket Svájcban, Német- és Franciaországban szállásoltak el családoknál. Ötezer lengyel, két és félezer ukrán, valamint nagy számban olaszok, németek és franciák is jelen voltak a programon. Magyarországról közel négyszázan, de a határon túlról, Kolozsvárról, Sepsiszentgyörgyről és Kézdivásárhelyről is érkeztek fiatalok – tájékoztatta a Vatikáni Rádiót András testvér, aki tizennégy éve él Taizében az ökumenikus közösség tagjaként, és jelen volt a nemzetközi rendezvényen a magyar fiatalokkal. A résztvevők a délelőttöket a fogadó egyházközségekben töltötték, ahol más országok fiataljaival és a helyiekkel együtt imádkoztak és kisebb csoportokban beszélgettek megadott bibliai részletekről, illetve Alois testvér, a Taizéi Község elöljárója 2018-as javaslatairól. Délben Bazelben a városközpont különböző templomaiban gyűltek össze közös imára. Délutánonként választható műhelyfoglalkozásokon vehettek részt, esténként pedig egy nagy sport- ill. kiállítási központban voltak programok számukra.

Radnóti Miklós: Naptár

Január Későn kel a nap, teli van még
csordúltig az ég sűrű sötéttel.
Oly feketén teli még,
szinte lecseppen.
Roppan a jégen a hajnal
lépte a szürke hidegben.

Február Újra lebeg, majd letelepszik a földre,
végül elolvad a hó:
csordul, utat váj.
Megvillan a nap. Megvillan az ég.
Megvillan a nap, hunyorint.

S íme fehér hangján
rábéget a nyáj odakint,
tollát rázza felé s cserren már a veréb.

Kányádi Sándor: Zsörtölődő

Elegünk van már,
elegünk.
Meddig kell még
dideregnünk?
Mondják a kupás-
cserepet
megülő fagyos
verebek.

Télen átal is
nyaraló
fecskének lenni
volna jó,
csettegeti a
porkahó
alatt csőrölő
kis rigó.

Varjú körözget,
billeget,
letácsol rigót
s verebet.
Hogyha kedves
a tollatok,
annyit ne
sopánkodjatok.

Megértem én már
eleget,
ennél is zordabb
teleket.
De olyat eddig
sohasem,
hogy vége egyszer
ne legyen.

Szabó Lőrinc: Januáréji olvadás

Kicsal az éjbe az arany Hold:
arany, sok fagyvezüst után!
Száz arca nevetve virít száz
ujszülött, éji pocsolyán.
Láthatatlan erek csörögnek,
csengőket csöppent az eresz:
nekem most szép a hó: siratja,
hogyan vége lesz.

Langyos szél szántja lent a földet,
szántja a fenti Adriát:
ezüstkék párakon arany Hold,
s száz arany csillag ugrat át.
Ádáz csata dúl a magasban,
tengeré, kontinenseké...
Csengj, éj, csilingelj, olvadás
a tavasz elé!

Csáth Géza: A Kálvin téren

Szomorú Dezsőnek

1.

Ha hideg és ködös téli reggeleken, amikor egész Budapest sűrű, kékes harmatfelhőkbe burkolózik, valahonnan a Múzeum körútról vagy az Üllői útról fáradtan, kilumpoltan, de könnyű fejjel beérkeztünk a Kálvin térre, akkor megérezhetjük pár pillanatra a látóhatár kivilágosodásában, a köd megvastagodásában és színváltozásában, s a siető emberárnyék tovasuhanásában az ébredő város első kezdődő, bátortalan szívdobbanásait.

A városoknak t.i. nem egy szívük van, mint az embereknek, hanem több, mint a hullóknak és némely halaknak.

2.

A szemben levő kávéházak ajtajai, amelyek nappal farkasszemet néznek egymással, most a ködben és a reggelben eltávolodnak, eltolódnak, és elvesztik minden vonatkozásukat. Idegenül, megszúrten, halvány foltokban bocsátanak csak ki az utcára némi sárga gázfényt. Ha szerencséje van az embernek, akkor szellőzött kávéházat és friss, kialudt, jókedvű pincéreket talál. Ebben az esetben zsíros, pirított kenyér és kis pohár törkölypálinka ajánlatos; továbbá tartózkodás a cigarettától egész délelőttre.

3.

A villamoskocsik sietve, de halkán érkeztek. Körülnéznek és továbbgördülnek. A lámpásaik kék, lila, sárga, piros fénye olyan kedves és csodálatos, hogy a jól tisztított kávéházi ablakból nézve, csaknem mosolygásra ingerel.

Lassan hullámokat vet a tér. Emberek sűrűsödnek össze mozgó, imbolygó csoportokban, majd megritkulnak, mintegy delejes taszításban. A rendőr a sarkon féllábra áll, és apró, váltóigazgató fiúcskák bújnak elő a föld alól. Most süket csengetésektől zavarosodik meg a köd. Egyszerre sok villamoskocsi érkezik. E kocsik most követelő lármaival rövid időre lefoglalják a teret.

4.

De nem soká, mert a köd lassan ritkul, a közök tágulnak. A tér viszont összehúzódik, mert a házak, mintha körülsorakoznának, egyenként láthatóakká

válnak. A szembenlévő patikát kinyitják, és köhögős betegek ácsorognak a márványos asztalok előtt. A patikárosok jókedvűek, egész éjjel aludtak, és a friss mosdóvíz nagyszerűen eshetett nekik. Elevenek, tréfálnak, és hihetően pontosan mérnek. Az Üllői útról nagy csapat munkás igyekszik a híd felé. A Kecskeméti utca sarkán az öreg, gesztenyés asszony begyűjt a kemencéjébe. Vajon kik esznek reggel gesztenyét?

5.

Most a Baross utca felé kell nézni. Varróleánykák, egész fiatalok, szegények, de bájosak, vonulnak át a téren nagy csapatokban ingadozva és minden tetszenivágyás nélkül. A fiatalurak, az egyetemiek, még mélyen alszanak hónapos szobáikban. De nem mind. Ketten közülök valami hősi elhatározásban fölkeltek, és a tér közepén a szökőkút mellett várakoznak. Álmosak, kissé bánják a vállalkozást, és semmi kis izgalmat sem remélnek a találkozástól. Csakugyan, a leánykák kedvetlenek és sápadtak, és sietnek, és alig felelnek a beszédre. A fiatalurak reá fognak jönni, hogy korán kelni nők miatt nem szabad, legfeljebb aranyak lelése miatt. De akkor is meggondolandó.

6.

Most már a boltokat is nyitogatják. És az apró kis utcákból embertömegek lüktetnek át a nagyobb utcákba. A kálvinista templom vasrácsos kerítése előtt megjelenik két feketeruhás férfiú. Nyilván lelkészek, és a reggeli lapok újdonságairól beszélnek. Mindegy. Az idő már felvilágosodott. A kékből átszürkült, megbarnult az atmoszféra. A szökőkút öreg istennői deszkapaplanaikkal és a kicsiny Neptun-szobor bizonyos örökdő hatalmakat kezdenek reprezentálni, akik minden befolyásukat elvesztették, és csak a parádé és megszokottság miatt maradnak a helyükön.

7.

A rendőrt egy fiatal fiú szólítja meg. Egyetemi hallgató lehet az istenadta, és nem találja a Kecskeméti utcát. Vastag jegyzetfüzeteket cipel, és rövidlátó szemüveges tekintetében a vaksi szorgalom pislákol becsületes fénnel. A villamosok kétségbeejtik, és a sok, sűrű sínpár az édesanya dúsan töltött mákos réteseit juttatja eszébe. Ugrik egy párat, és nagy nehezen kikászálódik az aszfaltra.

8.

A kávéház ablaka előtt most sietve egy szobalány suhan el. Doktorért megy, mert a kis úrfinak fáj a torka. Nagyon fáj, és emiatt már reggel sírás van a házban. Nemsokára látni, amint az Üllői út felől és minden irányból számozatlan doktorkonflik és gumikerekűek gördülnek elő. Mintha a szobalány segélykiáltása adott volna jelt nekik az elindulásra. Doktorok ülnek bennök; szakállasak, tanárok, azaz bundások - és egészen szerény, nyírott, szövetkezeti orvosok, nem is éppen jó télikabátban. Szerteszállingóznak a városba, és a betegek már várják valamennyit. Sok ilyen kocsit látni. Egészen fél tizenegyig. Benn olykor megvillan egy zsebkendő, amely éppen most bontatott ki, jelöl annak, hogy a doktor kissé elkésett a felkeléssel.

9.

Az idő most már délig bizonytalanul elúszik, eltengődik. Még jó, ha arra jó egy század katona.

A délelőtt elmosódó és unalomba süllyedő perceit felveri és felszínre hozza a lépések hangos ritmusa. Az emeleti ablakokból bekötött vagy bóbitás fejű szobalányok kandikálnak ki őszinte érdeklődéssel. Egy teherhordó szekér megáll a katonák miatt, és a kocsis visszagondol arra a három esztendőre, amelyet a császár szolgálatában eltöltött. Mindez pár perc csupán, és a kőkockákon nemsokára csörömpölő zökkenésekkel tovagördül a nehéz jármű. Sőt újabbak és újabbak jönnek egymás után.

10.

Mire delet harangoznak, a Kálvin téren már hatalmas forgatagban gomolyognak a gyalogló emberek, a fogatok, a villamosok, a terhes szekerek, s közöttük a lovasrendőr árvalányhaja, s a vasutas piros zászlója egészen reményvesztetten integetnek...

A református templom órájának ütéseit senki se hallja meg. A lebonyolódó találgák sorozatát, amelyek a kút köröndjénél játszódnak le, senki sem figyeli, csak egy kisasszony egy ablakból. A gumikerekű-kocsisok leszállnak a bakról, és tréfálkoznak. A lovakat az itatók itatják. A Belváros felől özönlének a varróleányok, most már felfrissülve, elevenen és kirózsaszínesedve. A diákok a sarkon nem győznek utánuk forogni.

11.

Délután három órakor megcsönDESÜL a zaj, a házak csukott ablakai elméláznak, és emlékeznek szép áprilisi délutánokra, szerelmetes májusi délutánokra, ifjú, gyönyörű júniusi délutánokra, amelyek mind elmúltak. Azután szomorú megadással burkolóznak újra a késő délután összeszedelőzködő ködfátyolaiba. A gesztenyések tűzhelyeiről, mint gyászoltárokról, ünnepélyesen száll fel a füst, ferdén, meglapultan, a háztetők felé. Ha most valaki egy ablakból lenéz a térre, amely kétségbeesetten elsüllyedni látszik, egy titokzatos búcsúzás érthetetlen bánatába, és meglátja felgyulladni a sarki boltban az első lámpalángot, alighanem félelmében világosságot gyújt, és zongorához ül.

12.

Késő éjszaka, jóval éjfél után, amikor már csendes minden, a Kálvin tér, mint egy fülledt barlang, ásítózik a fénytelen égbolt félelmétől megzavarodva. A hazatérőnek tanácsos sietni. Ilyenkor a kút mellett elhaladva, esetleg úgy hallani, hogy valaki a nevünkön szólít. Egyszer hátra lehet nézni, hogy: ki az? Senki. És nem többet, de futni ám hazáig. Mert a sok elhalt, elpusztult, sárba taposott, elvénuLT erő, amelyet az emberek, a siető, dolgozó emberek, leányok és fiúk itt elhullattak, a kövek hasadékai közül, a sínek nyílásai közül kibukkan, összesűrűsödik, és áldozatokra les.

Ha már levetkőztetek és ágyba bújtatok, nyugodtan megszámlálhatjátok az óraütéseket.

Ágai Ágnes: A titkokat az ujjaimnak mondom el

Maradj, fogd a kezem,
Ülj az ágyam szélére, mesélj!
Ha lerúgom a paplant,
takarj be, simogasd meg az arcom,
és ha elalszom, akkor se hagyj el.
A tóban egy kiskacsa
elveszítette az anyukáját.
Hiába hápogott, nem hallották meg.
Fel akart repülni, visszapottyant.
Végre meglátta a mamáját,
de a hullámok elsodorták
Azt álmodtam, hogy felébredek,
és nézem: hátha ott úszol
a paplanomon.

Ha esik az eső, minden
bevonalkázódik:
a bútorok, az arcod,
az ablak, a háztető, a fák.
Ha esik az eső,
lecsurognak a hegyek,
és odaömlenek a lábad elé.

Láttam egy óriást,
nagyobb volt, mint a törpe,
innen tudtam, hogy óriás.
Törpét is láttam,
az óriásnak még a térdéig sem ért.

Innen tudtam, hogy törpe.
Ha lekuporodsz mellém:
te vagy az összehajtott óriás.

Mondd, mi sosem lehetünk egyidősek?
Akkor se, ha nagyon akarjuk?
Akkor se, ha én mindennap
növök egy picit,
és te már nem nősz tovább?
Akkor se, ha holnap én ülök melléd,
én mesélek,
én fogom a kezed?

Nem hiszem!
Egyszer, egyetlenegy percig
biztosan egyidősek lehetünk.

Janikovszky Éva: Felelj szépen, ha kérdeznek!

"Én tudom, hogy ha kérdeznek tőlem valamit, akkor szépen felelnem kell, mert ha nem felelek, akkor rám szólnak, hogy felelj szépen, ha kérdeznek. Amíg kicsi voltam, könnyű volt szépen felelni, mert vagy azt kérdezték tőlem, hogy hogy hívnak? vagy azt, hogy hány éves vagy? Jó Micikének, a kistestvéremnek, mert ő még kicsi, és tőle most is csak azt kérdezik, hogy hogy hívják, és hány éves, és erre még ő is tud szépen felelni.

... Amióta nagy vagyok, sokkal okosabb lettem, mint kicsi koromban voltam, mégis ritkán mondják, hogy nahát, milyen okos ez a gyerek, hanem rám szólnak, hogy ekkora fiú hogy mondhat ilyen butaságot! Amióta nagy vagyok, hiába szeretnék mindig szépen felelni, ha kérdeznek, sokszor nem tudom, hogy mit feleljek.

... Én szeretnék szépen felelni, ha apukám azt kérdezi tőlem, mi újság? de nem tudok szépen felelni, mert sose tudom, hogy mi az, ami újság, és mi nem. Nekem az az újság, ha a barátom kap egy biciklit, ha a piros kisautóm megelőzi a kéket, és ha találkozom az utcán a szomszéd kislánnyal. De apukám nem erre kíváncsi, hanem arra, hogy feleltem-e az iskolában, kész vagyok-e a leckémmel, és miért jöttem később haza. Ezért aztán, ha kérdezi, mi újság, mindig azt felelem, hogy semmi.

.... Igazán szerencse, hogy a szomszédban lakik Kálmán bácsi, aki mindig ráér, mindenre válaszol, és sosem kérdez olyat, amire nem tudok felelni... Kálmán bácsi sosem kérdezi azt tőlem, hogy mi akarok lenni, hanem azt kérdezi, hogy ha felfedező leszek, akkor mit fedezek fel szívesebben, őserdőt, ahol meleg van meg tigris, vagy jégmezőt, ahol hideg van és fóká.

... Mondtam is otthon, hogy jó volna, ha mindenki olyanokat kérdezne, mint Kálmán bácsi, mert sokkal könnyebb arra felelni, hogy miről énekelhet a tévében a néni, amikor nincs hang, csak kép, és milyen színűnek látom a vizet, és milyen nevet adnék egy újszülött vízilónak az Állatkertben, és mire tanítanám meg először a papagájomat, ha volna, mint arra, hogy miért bőgsz, meg mi újság, meg mit főzök, meg mi van ezen nevetnivaló.

... ha majd én leszek felnőtt, úgy fogok kérdezni a gyerekektől, hogy sose kelljen rájuk szólnom: felelj szépen, ha kérdeznek! Addig is sokat beszélgetek Micikével, és ha kérdez tőlem valamit, nem azt mondom neki, hogy semmi közöd hozzá, hanem azt, hogy ekkora lány hogy mondhat ilyen butaságot! Hadd örüljön a Micike, hogy már ő is megnőtt."

V I C C O L D A L

- Mikor veszekedtek először a férjével asszonyom? – kérdi a pszichiáter a feleségtől.
- Hogy mikor? Amikor mindenáron rajta akart lenni az esküvői fényképemen.

Figyelmeztető tábla az út szélén

"Vezessen lassan, mert az orvos és a sírásó is szabadságon van."

- Doktor Úr! Én úgy félek! A nagybátyámat is epebajjal kezelték és gyomor-fekélybe halt bele!
- Nyugodjon meg! Nálam ez nem fordulhat elő. Ha én valakit epebajjal kezelek, az abba is hal bele!

- Mit evett?
- Mákos babot.
- ??? - Azt hogy csinálják?
- Kettőt lapoztam a szakácskönyvben.

- Mi a baj drágám? - kérdezi a feleség szabadság utáni napon orvos-féjétől.
- Ez a pancser kolléga teljesen tönkre tette a magánpraxisomat a szabadságunk alatt! Az évek óta kezelt betegeimet mind meggyógyította!

Kismama ébredszik a császármetszés után, kezébe adják gyermekét, és a nővérke jelenti:

- A boldog apa odakint áll egy csokor virággal. Beengedem, jó?
- Jaj, Isten ments! Minden percben megérkezhet a férjem!

Ismerős szépasszony összeverve állít be az orvoshoz

- Mi történt?
- Csúnyán összevert a férjem!
- De hiszen úgy tudtam, hogy elutazott.
- Én is úgy tudtam...

Egy tanártól megkérdezik:

- Soroljon fel három indokot, hogy miért a tanári pályát választotta!
- Június, július, augusztus.

- Főnök, bocsánat a késésért, a feleségemet kellett bevinnem a szülőszobára!
- Ne nézzen hülyének, hogy minden hónapban ezzel mentetetőzik! Mi a maga felesége, nyúl?
- Nem kérem, szülésznő!

- Doktor Úr! Tudja, én vagyok, Nagyné! A férjem rosszul van! Kéri, hogy jöjjön ki hozzám!
- Eszem ágában sincs éjfélkor kimenni! A férje egy táppénzcsaló! Csak képzelem, hogy beteg! Majd reggel hívjon! Addigra lehet, hogy mást képzelem! Másnap reggel:
- Igaza volt doktor úr! Most azt képzelem be magának, hogy meghalt.

Az újdonsült apuka kirohan a szülőszobából, hogy elújságolja a hírt a kint várakozó családtagoknak:

- Ikreink születtek!
 - Na, és kire hasonlítanak? - kérdezi a nagymama.
- A férfi elgondolkodik, majd felel:
- Hát egymásra!

- Mikor lesz Magyarországon jó világ?
- ???
- Ha a négy nyelven beszélő rendőr felsegíti a munkában megfáradt cigányt a miskolci mágnesvasútra, amelyen gazdag közalkalmazottak és tisztességes vállalkozók utaznak a korrupció miatt elítélt politikusok tárgyalására.

A vevő odamegy az élelmiszerbolt pénztárosához:

- Kérem, maga tegnap száz forinttal tévedett!
- A pénztárosnő megvonja a vállát.
- Azt kérem tegnap kellett volna megmondania. Ma már késő!
- A vevő széttárja a kezét.
- Az más!... Akkor nyugodtan megtartom.

